

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Støtte til Eksporten. Jeg har i min Fremsettelsestale forklaret, hvorfor jeg anser dette for urigtigt. Dernæst har det ærede Medlem ligesom de Konservative den Opfattelse, at man først og fremmest maa gaa løs paa Margarinen og gøre den dyrere for Befolkningen. I den Anledning vil jeg gerne sige, at jeg lagde ikke rigtig Mærke til eller fik ikke rigtig fat i, hvad det ærede Medlem sagde ved den Lejlighed. Men det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer af hans Parti har gentagne Gange sagt, at Margarineproduktionen belaster det danske Valutaforbrug med et halvt Hundrede Millioner Kroner. Jeg har bedt Margarinefabrikerne skaffe mig oplyst, om dette er rigtigt, og har faaet en Redegørelse fra Margarinefabrikerne, som er baseret paa Oplysninger gennem Statistisk Departement, og den viser, at i de fire Aar: 1933, 1934, 1935 og 1936 er der, naar man fradrager, hvad der skal fradrages under Hensyn til, hvad der er eksporteret, altsaa holder sig til det faktiske nøgne Nettoforbrug, brugt af udenlandsk Valuta i 1933 6,6 Millioner, i 1934 minus 0,1 Million; i 1935 2,9 Millioner og i 1936 15,9 Millioner. Men det sidste Tal vil reduceres, fordi de Lagre, man ligger med, ikke er opgjort endnu, men efter et Skøn regner man med, at man for 1936 kommer ned til 8 Mill. Kr.s Forbrug af udenlandsk Valuta i Margarineproduktionen. Det ærede Medlem spurgte dernæst, om det var rigtigt, at Mejeriforeningernes Fællesorganisation havde givet Tilslutning til Lovforslaget, om det ikke var Formanden alene, Proprietær Overgaard, som paa egne Vegne havde givet Tilslutning til Forslaget. Det ærede Medlem kan være sikker paa, at naar jeg her i Salen har udtalt og i Bemærkningerne til Lovforslaget skrevet, at det er Organisationen, der har givet Tilslutning hertil, saa har jeg naturligvis faaet en saadan Tilslutning.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen udtalte, at der her foreslaas gennemført en Forhøjelse af Smørprisen paa 40 Øre pr. kg. Det er ikke rigtigt. Det ærede Medlem maa i alt Fald gaa ud fra en lavere Smørnotering end den, vi havde i 1936, ellers kan han ikke komme op paa dette Beløb. Hvis han vil regne med 1936-Prisen — alle regner med, at vi i Aar vil komme over denne Notering, hvorved Tallet vil blive mindre, end jeg har opgivet, men for at være nøgtern tager jeg Tallene fra i Fjor —, bliver det kun 36 Øre i Gennemsnit Aaret igennem for Smør, det vil sige 1½ Øre pr. kg for Mælken.

Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem,

som rasede voldsomt mod Forslaget: Finder det ærede Medlem da virkelig, at Landbruget, som nu i Udlandet kun kan opnaa en Pris paa Smør, der ligger langt under Prisen i 1929 og under 1909—14-Prisen og langt under den Pris, det kan produceres for her i Danmark, skal sælge Smørret til den samme Pris til Forbrugerne her i Landet?

Det ærede Medlem sagde, at det var værre at fordyre Mælken end at fordyre Margarinen. Jeg skal hertil sige, at der er den store Forskel, at Smørret ikke kan produceres til den Pris, som Landmændene har solgt det til i den sidste Tid, hvilket Margarinen kan. Jeg vil anslaa det til at være den nøjeste Produktionspris, man kan udregne, den Pris, der foreslaas paa 2 Kr. 50 Øre. De 25 Øre, man giver i direkte Tilskud, er beregnet paa at udligne det store Tab, Landmændene har haft i den sidste Tid, og som de ogsaa har i Øjeblikket paa Grund af Misforholdet mellem Priserne paa Raastoffer og Færdigvarer. Margarinen derimod kan sælges med udmærket Fortjeneste, saa det vilde være noget helt andet at fordyre Margarinen for Befolkningen ud over Produktionsprisen end at give en nogenlunde rimelig Produktionspris for Smørret, saaledes som der her er Tale om.

Det ærede Medlem mener dernæst, at det er urigtigt, at Statskassen skal betale et Tilskud til det Smør, Landmændene selv spiser. Saaledes er Forholdet ikke. Der staar i Bemærkningerne, at Forbruget kan anslaaes til 44 Mill. kg, det er de 24 Mill. kg, man regner med, Ikke-Landmænd køber af Smør, og de 20 Mill. kg Smør, hvortil man omregner Mælkesalget. Det er muligt, det ærede Medlem ikke har været klar over, at det forholder sig saaledes, og det er derfor, jeg giver denne Redegørelse. Det er den Beregning, man i Fællesorganisationen har opstillet. Vi er naturligvis enige om — Fællesorganisationen og undertegnede —, at der ikke skal gives Tilskud til det, Landmændene selv spiser.

Saa angreb det ærede Medlem som sædvanlig Valutacentralen og den Planøkonomi, som er gennemført. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at Retsforbundet har jo stemt for Grundlaget for det, der nødvendigjorde disse Foranstaltningers Gennemførelse, nemlig Englandstraktaten i sin Tid.

Saa spurgte det ærede Medlem mig, om hvad jeg mente med de 2 pCt. Rente, der skulde svares af de Laan, der skal gives til Markedsreguleringen og Kølehuse, om det var en Rente, jeg fandt passende. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg troede,